

Miróka birodalma

Ősszel, amikor legutóbb erre jártak a gyerekek, egészen más volt a táj. A tarlón állatnyomokat lestek, a csupasz fák mögött a látóhatár vonalát vizsgálták, a mocsár szélén a gyékény kókadozó virágát, leveleit sajnálgatták. Ó, igen, és itt ez a hatalmas fa. Öten is alig érték körül, olyan vastag a törzse.

-Tölgy, hajtogatta a tanító néni, jegyezzétek meg!

De a gyerekeket nem nagyon érdekelte a fa fajtája, a mérete miatt álmélkodtak.

- Beleférne egy egész focicsapat!- gondolta Félénk, de nem mert szólni, nehogy kinevessék a többiek.

- Gyerünk, mérjük meg ismét a fát, hátha nőtt még ősz óta! – reménykedett egy kis mókában Vicces.

- Te tiszta dilis vagy! – rivallt rá Magabiztos, tán nem tudod, hogy télen leáll a vegetáció, a növények nem nőnek, csak pihennek, energiát gyűjtenek és...

- Jól van na, ne hencegj a tudományoddal, mi is tudjuk mindezt! Persze, azért megpróbálhatjuk, csak úgy kíváncsiságból – terelte a beszélgetést békésebb hangulat felé Kíváncsi.

- Gyerünk, ide a kezet! – lendültek többen is a biztatásra. De Tudós gúnyosan felnevetett:

- Talán ugyanaz az öt ember kellene körülölelje a fát, nem? A gyerekek pár pillanatig gondolkodtak, majd morogva keresgélni kezdték ugyanazt az öt embert.

- Ez az! Hasalj neki, jól nyújtózzatok ki, alig értük át úgyis – hangzott innen-onnan a biztatás.

A tanító néni csak mosolygott és türelmesen várakozott. Tudta, előbb-utóbb rájönnek a problémára. Maga elé képzelte az ősszel még hosszú tesi pólókat, amelyek már alig értek a gyerekek derekáig.

- Mi van már, túl sokan vagyunk! Te nem is

voltál itt – sipított Nyávogi, és lökdöste ki fele a mellette állót, akinek keze éppen a vállára került.

- Dehogynem voltam itt! Mit képzelsz, te nyávogós? Nem te vagy a világ közepe! – jött a replika késedelem nélkül Alapos hangján. De Vicces nem sokat törte a fejét, jót nevetett és felkiáltott:

- Összeszáradt a fa! Sokkal kisebbnek tűnik!

Ekkor igen furcsa hangot hallottak többen is. Recsegés, ropogás, sejtelmes susogás hallatszott, ki tudja honnan. Se közlőrl, se távolról, se lenről, se fentről, se kívülről, se belülről...vagy mégis? Belülről? Az üreg, ami a hatalmas tölgyfa törzsén keletkezett, tele volt pókhálóval, bennük méretes pókokkal, az alján siklók tekeregtek. Éppen Durcás orra előtt tátongott a nyílás.

- Fránya pókok – mert hogy ez volt a kedvenc szavajárása – mit dőzsöltök itt? Akkorák vagytok, meg is lehetne lovagolni benneteket!

Na, ezt nem kellett volna mondania: az egyik pók hirtelen hátára kapta a gyereket és eltűnt vele a fa odvában. Durcás ijedtében szorosan markolta Félénk kezét, és magával rántotta társát is, aki egy sikló hátán érkezett a fa odván keresztül egy másik világba. És így, ki pókháton lovagolva, ki siklón kúszva, megérkeztek mindannyian egy furcsa világba.

Amint lekászálódtak a szokatlan járművekről, idejük sem volt körülnézni, dühösen estek egymásnak.

- Ez miattad van – rivallt rá Magabiztos Durcásra. Mit tátottad a szád a fa odvánál?

Hanem hirtelen csend támadt. A távolból vidám füttyörészés hallatszott és egy furcsa, kedvesnek mondható lényt láttak közeledni. Alig volt magasabb egy méternél, mégis hatalmasnak tűnt. Haj helyett a fején zöld lombkorona virított, ruhája is arról árulkodott, hogy ez a kis lényecske valahol az erdőben él: olyan volt mint egy tisztás színes virágszőnyege falevelekkel ékesítve.

- Hm – mondta Miróka, a kis erdei varázsló – gyanítottam, hogy ma vendégeim érkeznek, mert nagyon viszketett a bal fülem. Ha nem tudnám, hogy kik vagytok, megkérdezném.

Erre többen is válaszolni akartak, de Miróka elhallgattatta őket.

- Örülök, hogy a birodalmamba csöppentetek. Már bizony jó néhány éve nem járt erre teremtet lélek. Miróka vagyok, a kis csodatevő manó. Úgy érzem, még segíségekre lehetek.

- Majd pont ez a vakarcs – hetvenkedett Tudós – de a többiek óvatosabbak voltak.

- Jaj, de jó, akkor máris mondd meg nekünk, hogyan juthatunk vissza a mi hazánkba! Ottmaradt a tanító nénink és vár az

anyukánk is – kiáltották többen.

- Az nem lesz egyszerű: végig kell haladnotok az „Ajánlott útvonal” táblával jelzett úton. Semmit nem hagyhattok ki, mert csak több bajotok lesz belőle. Ha a próbákat kiálljátok, már otthon is lesztek.

Igyekeztek cselekedni, amíg az égen virágfelhők úsznak. De ha késlekedtek, és közben beborul az ég, és bogáncsfelhőket láttok, már nem lesz kiút. Pókokká és siklókká változtok ti is.

A gyerekek egymásra néztek, kissé hitetlenkedve, majd Félénk megkérdezte:

- És ki fog nekünk segíteni? Te, Miróka?

- Lehet, de nem föltétlenül!

- Es mi lesz a feladatunk?- kérdezte kissé megszeppenve, de erőt véve magán Okoska?

- Arra nektek kell rájönnötök – mosolygott Miróka, majd szép lassan felemelkedett és elsuhant a fák fölött. Rémület ülte meg a gyerekek szívét, végül Bátor megszólalt:

- Induljunk el ezen a szürke köves úton, talán kiderül valami!
- Miért mennénk amerre te akarsz? Itt van ez a szép színes út, azon menjünk – kötözködött Durcás.
- Nem kell velem jönnötök, de elég mesét olvastam ahhoz, hogy tudjam, becsapós lehet a színes út.
- Na jó, legyen – állt rá Durcás is, egyhangúvá téve ezzel a döntést.

Amint a kis csapat tagjai, szorosan egymás mellett haladva, elindultak a szürke köves úton, úgy érezték, hogy valami melegség önti el a szívüket és már nem is féltek annyira. Hiszen sokan vannak. Valakinek mindig eszébe jut valami. Hirtelen egy tó partjára értek. Visszamenni nem lehet, kikerülni nem szabad. De akkor hogyan tovább? Miként lehet átkelni rajta? A parton, nem messze, egy szép nagy csónak vesztegelt. Odarohantak és már szálltak is volna be, amikor megszólalt a révész a kunyhóban:

- Hé, ti ott, mit képzeltetek? El akarjátok kötni a csónakomat? Átviszlek én szívesen, ha megfizetitek!

Mindenki gyorsan a zsebében kezdett kotorászni, de hát nem sok zsebpénz gyűlt össze.

- Nem kell nekem a ti haszontalan pénzetek! De nagyon unom már egyedül ezt a munkát. Átviszlek, ha valaki itt marad velem közületek.

Na még ilyet! Minden gyereknek átvillant az agyán, hogy éppen kit hagyna itt szívesen, de aztán arra gondolt, hogy mit lehet majd mondani a tanító néninek. Meg hát őszintén szólva, hátha szavazásra kerül a sor és éppenki tudja?

Torkában dobogó szívvel, remegő hangon megszólalt Kedves:

- Hát, tudod, révész bácsi, mi pont annyian vagyunk, amennyinek kell lennünk, nem hagyhatunk itt senkit. Nincs valami más megoldás?

Miróka – mert hogy ő volt a révész – mosolygott egy aprót, majd így szólt:

- Hát éppenséggel volna, de az nagyon veszélyes! Ha jól megnézitek a tavat, apró szigetek és nagy kövek tömege látszik ki a vízből. Ha ügyesen ugráltok azokon, átjuthattok. De tudnotok kell, hogy ennek a tónak a neve: Fullasz – tó.

Félénk sírva fakadt, nem hitte, hogy ez neki sikerülni fog. Vakmerő úgy érezte, itt az ő ideje:

- Ne félj na, sokan vagyunk, megoldjuk! Ha segítünk egymáson, átjuthatunk. Nézd, még mindig milyen szép virágfelhők úsznak az égen. Add a kezed, és lépjél pont úgy ahogy én.

És egymást kézen fogva, óvatosan, köről köre, szigetről szigetre lépkedve átjutottak a túlsó partra.

- Nem is volt nehéz, ki nem tudta volna! – kiabálta Hengegő. De a többiek leintették.
- Hallgass már, gyerünk tovább, nézzük mi vár még ránk!

A szürke köves út hirtelen megváltozott: hosszan középen mintha ketté vált volna: fele fehér, fele fekete lett.

És a gyerekek ámulva vették észre, hogy a fehér út mentén vakítóan világos az erdő, a fekete mentén koromsötét. Nem tudták eldönteni melyik a jobb, hiszen egyikben sem láttak szinte semmit.

Kiabálva, kétségbe esve próbáltak átjutni a másik oldalra, de nem lehetett. Mindenkinek azon az oldalon

kellett folytatnia útját, ahol éppen volt. Sikoltozva tapogatóztak, de csak botlottak, csetlettek, nem jutottak előre. Félénk ekkor felpillantott a világos oldalon, és tisztán látta, ahogyan társai a sötét oldalon ügyetlenül botorkálnak. Ott állt a tábla is: „Ajánlott útvonal”. Szóval, menni kell.

- Gyerekek - kiáltott lelkesen – megvan a megoldás! Álljon meg mindenki, és figyeljen a másik oldalra!

Én látom a sötét oldalt. Ti onnan, nem láttok bennünket?

- Óóóó, dehogynem, látom merre kellene mennetek – ordította örömmel Alapos.

És ügyesen, egymást irányítva, a két csapat kijutott az erdőből. Fellélegeztek és nem győzték köszönetni a segítséget a többieknek. Mindennek a tetejébe, egy szépséges tisztásra értek, melynek a közepén egy kristálytisztá forrás buzogott. A félelemtől és szomjúságtól elgyötört csapat nekiiramodott a rétnak, amikor Óvatos felkiáltott:

- Neee! Hát nem látjátok? A pillangók! Valami azt súgja, hogy nem érhetünk hozzájuk, mert mérgező a szárnyuk pora.

- Miket hallasz te mindig? – türelmetlenkedtek többen is. Menjünk már, szomjan pusztulok.

És akkor Óvatos megértette, hogy a hang a fák lombjából érkezik, és csak ő hallja. Miróka, igen, ez az ő hangja. Figyelmezteti a feledékeny gyerekeket, hogy itt próbákat kell kiállni. Óvatos határozottan elállta az utat és azt mondta:

- Most az egyszer hallgassatok rám! Tudom, mit beszélek! Nem érhetünk a pillangók szárnyához, mert abból nagy baj lehet. Mindenki egyedül haladjon és csak arra figyeljen hogy kikerülje a pillangókat. Itt senki nem tud segíteni. De ha óvatosak vagyunk, sikerülni fog - azzal elindult a pillangós réten jobbra-balra hajladozva, meg-megállva. A többiek követték a példáját és csakhamar a forrás közelébe értek. De jaj, itt hemzsegett a legtöbb, tenyérszerű szárnyú pillangó.

Mohó már hajolt volna a víz fölé, de Óvatos rákiáltott:

- Nem ihatunk! Nem látjátok, hogy lehetetlen a vízhez jutni anélkül, hogy megérintenők a pillangókat? Ki fogjuk bírni! Gyerünk tovább! A pillangók mérgező pora hullott a földre, de senki nem érintette meg.

Lassan kijutottak az elátkozott tisztásról és végre megpihentek. A virágfelhő türelmesen árnyékkolt, amíg a gyerekek erőt gyűjtöttek az út

folytatásához. Mohó egy palackot húzott elő a zsebéből:

- Tea! Anya pakolta még reggel. Nem sok, de ha csak egy kortyot iszunk, elég lesz mindenkinek a túléléshez.

A gyerekek boldogan nyúltak a folyadék után, és senkinek eszébe sem jutott, hogy többet igyon egy kortynál, pedig tíz is lecsúszott volna.

Hirtelen elsötétült az ég, mintha vihar közeledne. Felnéztek, és az égen szűrös bogáncs alakú felhőket láttak gyülekezni. Megértették, hogy fogytán az idejük. Talpra ugráltak és össze-vissza szaladgáltak, keresve a szürke köves utat. De a kő helyett az utat sárga homok fedte, és hosszan elnyúlt, amíg a szem ellátott.

- Uramteremtőm! Ez egy sivatag! Lehetetlen átjutni rajta! Lehetetlen, értitek? – kiabálta Okoska. Nincs oázis, mind odaveszünk! Menjünk vissza!

Megfordultak, de a sivatag már mögöttük is a végtelenbe nyúlt. Hosszú csend következett, senkinek nem jutott eszébe semmi. Az ég meg csak sötétült egyre. Alapos elgondolkodott, majd hangosan megkérdezte:

- Mit is mondott Miróka? Segíthet, de nem föltétlenül! Hát akkor mi a föltétel? Te jó ég, hiszen a révész is ő volt! Unatkozik! Ha szórakoztatjuk, akkor talán segít.

- Viccek! Vicceket kell mondanunk neki, csak úgy hangosan a levegőbe! – indítványozta Vicces.

- Dehogysis, inkább énekeljünk, táncoljunk! – szólt Kíváncsi.

- Játsszuk el a farsangi műsorunkat! Úgy tetszett mindenkinek – szólalt meg végre Ügyetlen.

Ebben a pillanatban a szél feltámadt és egy homokbuckát kezdett arrébb szállítani. A bucka alól valami színes tárgy került elő. A gyerekek odafutottak és egy szőnyeg sarkát vélték látni a homokban.

- Varázsszőnyeg! –kiáltották. Biztosan Miróka küldte.

Kirángatták, leporolták és a következő szöveget olvasták rajta.

„A próbákat kiálltatók, bátorságotok, türelmetek, óvatosságotok és okosságotok eljuttatott idáig. Ez volt a föltétel! Miróka”

Mindannyian elhelyezkedtek a szőnyegen, de már nagyon kellett sietniük, mert az ég egészen elsötétült. A varázsszőnyeg lassan felemelkedett, elindult és a gyerekek maguk alatt látták azt az utat, ahol elhaladtak előtte: a sivatagot, a röpködő pillangókat, a furcsa erdőt, a veszélyes tavat és egyszerre csak leszálltak ott, ahová megérkeztek ki tudja mióta, Miróka birodalmába.

- Itt vannak a pókok, siklók, induljunk! Már nagyon várhatnak otthon!- jajongott Óvatos.

De a furcsa járművek kővé dermedve várakoztak, semmire sem voltak jók.

A gyerekek szomorúan néztek körül:

- Már azt hittem sikerült! Most aztán mi legyen? – kérdezte Nyávogi.

A közelben sejtelmes fény derengett át a szürkületen. Mindannyian odaszaladtak, valami megoldásban reménykedve. Szemük szájuk elállt a csodálkozástól.

- Hát ez ugyanbizony mi a csuda? Óriáskirakó? Kirakófal? Házkirakó? Kirakókirakó?- sipítozott Felületes.

A fák árnyékában különös ház húzódott meg. Falai, akár egy hatalmas színes képkirakó, melynek minden darabja egy betűt ábrázolt.

-Se ajtaja, se ablaka. Ebben nem lakhatnak! – vélte Durcás..

- Még hogy nem lakhatnak!! Megéltünk pár furcsaságot ebben a birodalomban. Szerintem bármelyik darabja lehet ajtó vagy ablak – okoskodott Okoska.

És ekkor a betűk mozogni kezdtek a falakon. Először az M, aztán az I, majd az R, és ez elég is volt, hogy a gyerekek összerakják: Miróka-lak.

- Ó, hát persze! Hiszen Mirókát egyáltalán nem szórakoztattuk. Rajta hát, adjuk elő a farsangi műsorunkat. Biztosan valahonnan figyel.

És dallal, tánccal, nagy zajjal vidáman keltették életre az aranyszörű bárányt kedves gazdájával és a falu lakóival együtt. A magasban egy kirakó darab kicsapódott, Miróka mosolyogva köszönte meg a produkciót, és egy kis csomagot ejtett a földre. Ezután elnyelte a kirakóház.

- Mi lehet? Igyekezz! Jaj, lássuk már! Újabb feladat? Elég volt.... – türelmetlenkedtek a gyerekek.

A papírból egy apró arany kulcsocska esett a földre. Pökhendi gyorsan felkapta, és az utolsó fénysugárnál elolvasta: „Póklakat-kulcs”.

- Aha!- rohanás és már nyitotta is a legnagyobb pók nyakán lógó apró lakatot.

Erre az összes állat megelevenedett és egy szempillantás alatt visszaszállította a gyerekeket az öreg, odvas fa tövébe.

- Te Nyávogi, tudom már, miért ért a kezem a válladig, amikor körbe álltuk a fát. Anya mondta, hogy úgy nőök, mintha húznának. – mondta Alapos.

- Jé, tényleg! Velem is sokat gúnyolódik a tesóm, és kiabál utánam, hogy” langaléta, hosszú létra”.

Hogy lehet, hogy ez nekünk csak most jutott az eszünkbe? Pedig milyen egyszerű!

A tanító néni a szemüvegét törölgette, majd visszatette az orrára és mosolyogva mondta:

- Jobb lenne, ha gyakrabban tisztítanám a szemüvegemet, egészen másképpen látok mindent!

Indulás, gyerekek! Sok még a feladat mára!

Harmadik osztály (Székely Emese főő.)

Bakonysárkány, 2015-05-21